

Władysław Midowicz (1907 – 1993)

Geograf i meteorolog, z zamiłowania turysta górski. Urodził się 28 maja 1907 roku w Mikuliczynie nad Prutem u stóp Gorganów. Wraz z rodzicami, pracującymi na kolei, wielokrotnie zmieniał miejsce zamieszkania. Uczył się w Hodyńkowcach, Stanisławowie, Wadowicach i ponownie w Stanisławowie. W okresie wojny polsko-ukraińskiej w latach 1918-1919 Władysław Midowicz znalazł się we Lwowie, gdzie brał udział w obronie miasta.

W roku 1925 r. ukończył Gimnazjum Realne im. A. Asnyka w Białej (obecnie część Bielska-Białej) i rozpoczął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego. Po roku przeniósł się do Państwowej Akademii Handlowej we Lwowie. Po jej ukończeniu powrócił na Uniwersytet Jagielloński, ale na Wydział Geograficzny. W roku 1936 otrzymał stopień magistra w zakresie geografii ze specjalizacją w meteorologii i klimatologii.

Równolegle ze studiami i pracą naukową, działał w Polskim Towarzystwie Tatrzańskim. M.in. w latach 1925-1926 wyznakował wszystkie szlaki w rejonie Babiej Góry, w tym jeden z nielicznych w Beskidach odcinek o charakterze wysokogórskim – tzw. Perć Akademików na Diablak. W rejonie Babiej Góry znany był z tzw. "wojny na pędzle", w ramach której walczył ze znakami niemieckiej organizacji turystycznej Beskiden-Verein.

W 1927 r. został członkiem Oddziału Krakowskiego PTT i jeszcze w tym samym roku objął funkcję bibliotekarza Biblioteki Górskiej Towarzystwa w Krakowie, którą pełnił do roku 1930. W 1928 r. reaktywował Koło Akademickie przy Oddziale Krakowskim PTT, które w roku 1930 przekształcił w pierwszy Akademicki Oddział PTT, zostając jednocześnie jego prezesem. Publikował nowele, opowiadania oraz artykuły naukowe i krajoznawcze. Między innymi w 1928 r. na łamach "Ochrony Przyrody" przedstawił projekt utworzenia Parku Narodowego na Babiej Górze. W 1930 r. opublikował wydaną przez Oddział Babiogórski PTT monografię turystyczną Babiej Góry.

W latach 1932-37 był gospodarzem schroniska na Markowych Szczawinach. W latach 1937-39 był kierownikiem Obserwatorium Państwowego Instytutu Meteorologicznego na Popie Iwa-

nie w Czarnohorze. 18 września 1939 roku opuścił placówkę i udał się w kierunku Węgier.

W latach wojny służył jako meteorolog w polskich i brytyjskich bazach lotniczych. W 1944 r. otrzymał stopień kapitana. Od 1948 r. pracował w Singapurze, w brytyjskiej służbie meteorologicznej Dalekiego Wschodu. W 1958 r. zamieszkał wraz z rodziną w Adelajdzie w południowej Australii, gdzie pracował jako nauczyciel geografii w Unley High School. Wolny czas spędzał wędrując po australijskim interiorze i Górach Flindersa, gdzie uczestniczył w znakowaniu pierwszych szlaków turystycznych. W tych latach dokonał też, jako pierwszy Polak, wejścia na Kinalalu (4095 m n.p.m.), najwyższy szczyt Borneo.

18 stycznia 1967 roku wrócił wraz z żoną do Polski. W latach 1967-1973 pełnił funkcję społecznego opiekuna sieci znakowanych szlaków Tatr Polskich. Publikował artykuły naukowe i krajoznawcze, materiały przewodnickie, nowele i opowiadania wspomnieniowe o tematyce górskiej (m.in. w "Wierchach" i wewnętrznych biuletynach Studenckich Kół Przewodnickich). Prowadził działalność szkoleniową w środowiskach przewodników górskich.

Pod koniec życia zamieszkał w Wieliczce. Tutaj zmarł 11 lutego 1993 roku i pochowany został na miejscowym cmentarzu.